

Mannen på bron

Tjejpgänget har varit ute och firat, Josefine har fått jobbet som hon sökte i London. Känslorna är blandade, givetvis är vi glada för hennes skull men samtidigt ledsna eftersom det betyder att hon ska flytta från oss. Vi har träffats varje lördag så länge jag kan minnas. Antingen stannar vi bara hemma och lagar mat eller så går vi ut på någon restaurang. Idag hade vi låtit Josefine bestämma och det hade öppnat en ny pastarestaurang på Drottninggatan som hon ville prova.

- Är det någon som vill ha den sista brödskivan, frågar Anna glatt.
- Hur kan du äta mer? Finns det inget stopp på dig, svarar Malin och ger henne ett stort leende.
- Ta den du, om inte du vill ha den Josefine, säger jag samtidigt som jag tar upp glaset och dricker det sista av rödvinet.
- Absolut inte, svarar Josefine.
- Greta räcker du mig smöret, avbryter Anna och höjer handen mot fatet.

Jag sträcker mig efter fatet med det som är kvar av smörklicken och ger det till henne.

- Jag kommer rulla härifrån, fortsätter Josefine och tar sig för magen.

Alla brister ut i ett högljutt skratt som får killen vid disken att vända sig om och titta bort mot vårt bord. Jag nickar lätt och ger honom ett leende som får honom att rodna. Lika snabbt som han vände sig om vänder han sig om igen. Han säger någonting till mannen bakom kassan innan han lämnar restaurangen och försvinner bortom synhåll. Det är någonting med honom som jag känner igen, blicken hans kutiga sätt att gå. Jag är säker på att jag har sett honom någonstans förut, men var?

- Greta..., avbryter Malin.
- Va, svarar jag och tittar på henne.
- Var tog du vägen, frågar Malin.
- Du ser ut som om du är ljusår härifrån, fyller Anna i samtidigt som hon tuggar på brödskivan.
- Jag satt och tänkte på killen vid disken. Jag vet att jag har sett honom någonstans förut men kan inte komma på var, svarar jag funderande.
- Då kan det inte ha varit någon betydelsefull person. De kommer man ihåg när man möts igen, säger Malin.
- Antar det. Förlåt, det är meningen att vi ska fira ditt nya jobb inte sitta här och fundera över bekanta ansikten, säger jag och vänder mig mot Josefine.
- Det gör ingenting. Hur som helst så börjar klockan bli mycket, säger Josefine och sneglar på klockan på väggen.
- Det är kanske dags att gå. Dessutom vill han nog stänga, säger Anna och ser på mannen bakom disken som nickar instämmande.
- Jag går och betalar, säger Josefine och tar upp plånboken.
- Inte ska du behöva betala. Det är ju dig vi firar, utbrister jag.
- Se det som tack för att ni står ut med mig. Dessutom så betyder det att ni måste bjuda igen någon gång, skrattar hon och reser sig för att gå bort till mannen.

I samma stund som vi andra reser oss upp, tar våra väskor och går från bordet kommer en servitris fram och börjar plocka undan disken. Förutom vi och de som jobbar på restaurangen är det tomt. Klockan är några minuter efter elva.

- Då var vi skuldfria, skrattar Josefine och går först ut genom dörren.

- Shit vad kallt det är, säger Anna samtidigt som hon snabbt knäpper knapparna i jeansjackan.

Jag ångrar att jag inte satte på mig jeans istället för kjolen och de tunna strumpbyxorna. Precis som jag ångrar de turkosa tygskorna när det börjar pirra i tårna. Kylan biter sig fast i kinderna och vinden dansar med håret. Jag har känt Josefine sedan dagis, när vi båda två var fyra skulle fylla fem. I år är det över 20 år sedan.

- Är det säkert att du vill gå själv? Jag kan följa dig, säger Josefine.

- Nej, det gör ingenting. Jag har ju bara bron kvar.

Hon ger mig en hård kram och viskar; du är den bästa vän man kan ha. Efter kullen går vi skilda vägar. Jag stannar en stund och ser efter henne. Hon vänder sig om och vinkar. Snart är hennes ryggtavla borta och jag fortsätter att gå. Det enda som lyser upp mörkret är några få gatlyktor. Långt bort i skogen hörs hoande från en uggla. Ugglan och knarret från skorna är det enda som bryter nattens tystnad. Jag brukar inte vara mörkrädd men nattens mörker kryper sakta inpå. Om alla lampor skulle vara hela skulle promenaden på femton minuter inte vara lika skrämmande. Hjärtat slår dubbelt så många slag än vanligt, klumpen i halsen gör det svårt för luften att tränga förbi. Vilket gör att jag börjar andas häftigare och snabbare. Kliven blir större och farten går snabbare. Jag springer genom skogen och när jag kommer till korsningen syns en svart gestalt uppe på bron hundra meter längre bort. Det är svårt att urskilja vad den svarta gestalten är för någonting. Men ju närmare jag kommer desto mer kan jag urskilja. Snart ser jag att det är en mansfigur som står lutad över broräcket. Han stirrar ut i den mörja natten. Det är omöjligt att veta vad som väntar därnere. Men jag har gått över samma bro så många gånger att det inte går att räkna. Jag vet vad mörkret döljer. Jag har sett stupet med botten av stora spetsiga stenar och vattnet som stilla rinner ner mot den brusande forsen. Ingen skulle överleva ett sådant fall. Framme vid början på bron ser jag den kutande kroppen som jag sett bara några timmar tidigare. Tårarna glittrar. De rinner längs med kinderna innan de får eget liv. Några träffar broräcket andra försvinner i natten. Mannen är helt oberörd av min närvaro. Kanske vet han att jag är där, kanske inte. Egentligen så spelar det ingen roll, han har enbart ett mål. Vad som en har mött honom så är det alldeles för tungt för att orka ta itu med det. Han har gett upp. Visar alla att någonting är fel när han klättrar upp på broräcket. Ansiktsuttrycket visar likgiltighet. Den stora frågan kommer upp i huvudet; vad gör jag om han hoppar? Vinet känns som bort blåst, hjärnan börjar handla på impuls. Det här är inte utvägen. Men hur ska jag kunna få honom att förstå det? Hur ska jag visa att trots allt som har hänt så finns det fortfarande mycket annat att leva för? Sakta närmar jag mig mannen. När jag är några meter från honom kan jag höra att han säger någonting om och om igen. Det låter som om han mumlar varför, vad gjorde jag för fel? Jag vet att jag måste säga någonting. Men vad? Vad säger man till någon som står på ett broräcke?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Frida Fredriksson med Poeter.se id #3036 innehar upphovsrätten